

RÈQUIEM PER L'ERMITA DE MONTDOIS

Que plorin brucs i ginestes,
ploreu fonts i caminois,
que el Santuari tot s'atterra
i sols queda una desferra
de l'ermita de Montdois.

El teulat, gros degoter,
que quan plou fins l'altar es mulla,
el vent hi deixa la fulla,
de flors ja no és curulla,
sols carronya d'esperver.

Ara en queda, per dissort,
teules i corcades bigues.
El temps t'ha ferit de mort
i sols en queda per record
un pilot tapat d'ortigues.

Fins el teu teulat s'ensorra
i es podreix el carener,
i el temps que tot ho esborra
com la petjada a la sorra,
el teu record es perderà.

Adéu, Montdois, per sempre adéu;
la teva vida s'ha acabat
en aquest món cruel i breu.
Ara sols pot dir-te adéu
aquest cor que t'ha estimat.

Que plorin brucs i ginestes,
ploreu fonts i caminois
que el Santuari tot s'atterra
i sols en queda una desferra
de l'ermita de Montdois.

Miquel BANÚS

Tavertet des del Puig
d'en Baumes.